

Carry Slee

Razend

δ

Sven probeert de klappen te ontwijken, maar dat maakt zijn vader nog kwaaiër. Hij grijpt Sven vast en kwakt hem tegen de muur. Sven valt met zijn achterhoofd tegen een muurhaak.

Maar zijn vader is nog niet uitgeraasd. ‘Stuk ongeluk dat je bent. Ik breek allebei je benen, dan kun je nooit meer zwemmen.’ Svens hoofd doet zo’n pijn dat hij de rest van de klappen niet voelt.

Als zijn vader eindelijk wegløopt, gaat Sven met zijn hand langs zijn achterhoofd. Er zit bloed. Hij gaat de trap op en løopt de badkamer in.

‘Laat zien, jongen.’ Svens moeder staat achter hem. ‘Gelukkig hoeft het niet gehecht.’ Ze maakt een punt van de handdoek nat en dept de wond.

‘Waarom daag je je vader ook altijd zo uit?’

‘Ik wil niet meer zwemmen.’ Sven pakt het glas water dat zijn moeder hem voorhoudt en neemt een slok.

‘En je broer dan?’

‘Voor Lennart is het heel anders, die kickt er zelf ook op en hij heeft talent.’

‘Anna!’ wordt er geroepen.

Sven kijkt naar zijn moeder. Ze begint met haar ogen te knippen. Dat doet ze altijd als ze bang wordt.

‘Anna!’

‘Ga maar gauw naar school.’ Zijn moeder gaat snel naar beneden. Sven kijkt in de spiegel.

Nog een geluk dat die wond op zijn achterhoofd zit.

Hij kamt zijn haar eroverheen. Was hij maar zoals Lennart. Die vindt alles leuk wat zijn vader voorstelt. Het overlevingskamp, de scouting, zwemmen...

Sven is anders. Met een pijnlijk gezicht wrijft hij over zijn hoofd. Hij kan maar beter een paar aspirientjes nemen.

‘Nou nou,’ zegt Bart als Sven komt aanrijden.

‘Als je met zo’n kwaaië kop naar Roosmarijn kijkt,

denkt ze dat je haar wilt killen, in plaats van zoenen.’ Sven lacht, maar niet van harte. Waarom duurt het zo lang voordat die aspirientjes werken? Hij probeert wat vrolijker te kijken. Zijn vrienden hoeven niet te merken dat hij barst van de koppijn.

‘Echt fit zie je er niet uit,’ zegt Bart. ‘Je hebt zeker de hele nacht aan Roosmarijn gedacht? Hoe ga je het trouwens aanpakken?’ ‘Ik ren het schoolplein op en dan begin ik haar heftig te zoenen.’ Sven moet nu toch wel lachen. ‘Nee Bart, ik bouw het langzaam op. Vandaag móét ik iets tegen haar zeggen, dat heb ik me voorgenomen.’

‘Nou, dat schiet lekker op. Hallo...’ fluistert Bart.

‘Dan heb je iets gezegd. En morgen moet je twee woorden zeggen. Hallo, Roosmarijn... Waarom vraag je niet gewoon of ze mee naar de bios gaat?’

‘Ik doe het op mijn manier,’ zegt Sven.

Bart zucht. ‘Ik hoor het al. Dan heb ik allang kleinkinderen en loop jij nog steeds achter Roosmarijn aan. Tegen die tijd ben je misschien eindelijk zover dat je drie zinnen tegen haar durft te zeggen.’ Lachend rijden ze het schoolplein op.

‘Hé, daar heb je Hakim al,’ zegt Bart als ze hun fiets hebben weggezet. ‘Wat ben jij vroeg, ben je soms uit je bed gevallen?’ Arnout komt er ook bij staan. ‘Hij heet geen Hakim, maar Dieke.’ ‘Hij heet Lotte.’ Hakim wijst naar Arnout. ‘En ik ben helemaal gek van paarden,’ zegt hij met een hoog stemmetje.

‘En ik zit op ballet.’ Arnout draait op zijn tenen alsof hij op spitzen loopt.

‘Nou ja, wat is dit nu weer?’ Bart en Sven schieten in de lach. ‘Onze nieuwste versiertruc.’ Arnout kijkt Hakim aan. ‘Mogen ze het weten?’ Als Hakim knikt, begint hij trots te vertellen. ‘Wij gaan vanmiddag chatten en dan doen we net of we twee meiden zijn.’

‘Oh, vandaar die namen.’

‘Ja,’ zegt Arnout met een zoet stemmetje. ‘Wij zijn Dieke en Lotte en we zoeken twee vriendinnen.’

‘En dat gaat lukken,’ roept Hakim.

‘Als we beethebben en die meiden hebben een paar keer met ons gechat, dan maken we een afspraakje. Slim, hè?’ zegt Arnout. ‘Reuze slim,’ zegt Sven.

‘Hoe denk je dat die meiden reageren als ze ineens twee jongens zien staan. Die worden woedend.’

‘Niks woedend. Verrast zul je bedoelen. Wie valt er nou niet op twee van die aantrekkelijke boys.’

Sven krijgt op slag een inval voor een superplan. Maar dat bespreekt hij straks wel als hij alleen is met Bart. Zo te zien heeft Bart ook zin om een grap met hun vrienden uit te halen.

‘Hebben jullie het gehoord?’ vraagt Halima.

‘Wat? Is de school opgeheven of zo?’

‘Nee, onze flitsende wiskundeleraar heeft verkering.’

‘Hoe weet je dat?’ De jongens kijken haar aan.

‘Van Roosmarijn. Die heeft ze gisteren betrappt in het park. Ze zagen er smoorverliefd uit.’

Nu komt Roosmarijn er ook bij staan.

‘Ja, ik reed door het park en toen zaten ze samen op een bankje. Hij had een arm om haar heen.’

‘Hoe zag ze eruit?’ Iedereen is nieuwsgierig.

‘Ze heeft lang rood haar. Ze zag er heel gaaf uit, net zo gaaf als Bob zelf.’ ‘Daar gaan we hem mee pesten,’ zegt Bart. ‘Bob is toch zo gek op Frankrijk? Wat is rood in het Frans?’ vraagt Sven.

Roosmarijn draait zich naar hem om. ‘Rouge.’

‘Wat?’ Van schrik verstaat Sven haar niet.

‘Rouge,’ herhaalt Roosmarijn.

‘Je wordt nu zelf erg rouge,’ fluistert Bart.

‘Hou op.’ Sven voelt dat hij een kop als vuur krijgt.

‘Maar je hebt wel iets tegen haar gezegd. Gefeliciteerd,’ fluistert Bart.

‘Heel dapper van je, Feije.’

‘Zo.’ Bob kijkt de klas rond. ‘Ik mis nog iemand.’
‘Ja, we snappen dat jij iemand mist,’ zegt Arnout plagerig. Emma begint te fluiten. ‘Na schooltijd mag je weer naar haar toe.’ ‘Dat moet je kunnen redden,’ zegt Bart. ‘Gewoon rustig blijven, dan is het zo om.’
‘En vooral geen SO geven,’ roept Halima.
‘Nee, dat is het laatste wat je moet doen,’ zegt Sven. ‘Dan heb je kans dat je flipt.’
‘Aha.’ Bob wrijft in zijn handen. ‘Jullie willen van je SO af. Dat kan, maar jullie weten welk prijskaartje daaraan hangt, hè?’ ‘Oh!’
roept iedereen verontwaardigd.
‘Ja,’ zegt Bob. ‘Gisteren heeft 2A er honderd euro voor moeten neerleggen. Maar ik zal jullie matsen omdat jullie mijn voorbeeldklas zijn. Voor vijfenzeventig euro stel ik het een week uit.’
‘Jij durft...’ roepen ze.
‘Waar denken jullie dat ik anders mijn surfplank van heb betaald?’ vraagt Bob. ‘Oké, vijftig euro en jullie zijn ervan af.’
‘Als ze dat hoort, maakt ze het meteen uit,’ waarschuwt Arnout. ‘Wie?’ vraagt Bob.
‘Rouge... jajaja.’
‘Rouge cheveux,’ zegt Bart.
‘Wel apart,’ zegt Sven. ‘Je hebt een goeie smaak. Maar het is niet netjes om zo heftig op een bankje te zoenen.’
Ineens begint er bij hun leraar iets te dagen.
‘Ik weet het al. Jullie hebben het over Marjolein.’
‘Marjolein zoent heel fijn,’ zegt Bart.
‘Maar toen ze in je lip beet, deed het pijn,’ rijmt Arnout erachteraan. ‘Jongens,’ Bob schudt zijn hoofd, ‘het spijt me voor jullie, maar jullie vergissen je.’
‘Jaja, je was zeker niet in het park.
Nee, we hebben je dubbelganger gezien, nou goed?’
‘Ik zat wel op het bankje met Marjolein,’ geeft Bob

toe. ‘Maar er is niks romantisch tussen ons.’
‘Je had anders wel een arm om haar heen,’
zegt Roosmarijn. ‘Ik zag het zelf.’
‘Mag ik misschien nog een arm om mijn eigen zus heen slaan?’ vraagt Bob.
‘Wat? Was het je zus?’
‘Ja,’ lacht Bob. ‘Helaas, weer geen roddel voor de schoolkrant. Ik ben niet verliefd.’
Iedereen kijkt Roosmarijn verwijtend aan.
‘Roosmarijn heeft weer eens iets bedacht jongens,’ zegt Bart. ‘We hadden het kunnen weten.’
‘Het lijkt me het beste dat we nu aan ons SO gaan.’ Bob pakt de blaadjes.
‘Ik weet niks meer, hoor,’ zegt Bart.
‘Ik ben helemaal van slag. We dachten dat je eindelijk iemand had. Maar nee, weer niet.’
‘We zitten al steeds in de zorgen dat je niemand kunt krijgen,’ zegt Charlotte.
‘Dat is ook een groot probleem,’ zegt Bob.
‘Mijn moeder heeft laatst een contactadvertentie voor me gezet.
Er was heel veel belangstelling. Maar toen ze me zagen, gingen ze er snel vandoor. Weten jullie niemand voor me? Ik hou dit eenzame leven niet langer vol...’
Ze moeten allemaal om Bob lachen.
Niet één leraar durft zo gek te doen.
‘Ik weet iemand voor je,’ zegt Bart.
‘Ze is heel knap.’ ‘Echt waar?’ vraagt Bob.
‘Ja,’ zegt Bart. ‘Ik wil wel iets voor je regelen, maar dat gaat niet zomaar. Dan geen SO natuurlijk.’
‘Deal.’ Bob bergt de blaadjes op.
‘Tof! Tof!’ De hele klas begint te klappen.
Terwijl Bob een som op het bord schrijft, kijkt Sven naar Roosmarijn. Hij ziet duidelijk dat ze zich schaamt voor haar vergissing. Nu heeft hij een goeie reden om straks een praatje met haar te maken.

Sven denkt na over wat hij zal zeggen en let niet meer op wat er in de klas gebeurt.

‘Nog één som,’ zegt Bob als iedereen begint te kreunen. En hij schrijft hem op.

‘Sven?’ vraagt Bob. ‘Weet jij het al?’

‘Nee.’ Sven weet nog steeds niet wat hij tegen Roosmarijn zal zeggen. Hij voelt zich betrappt.

‘Ik, eh... Sorry, ik dacht aan iets anders.’

‘Oh, dat is spannend. Dan willen wij wel weten waaraan je dacht,’ plaagt Bob.

Sven wordt vuurrood. ‘Sorry, dat is privé.’ Hij is blij dat de bel gaat. In de gang valt iedereen Roosmarijn aan.

‘Hoe kwam je nou aan die onzin? Je hebt ons allemaal voor paal gezet.’

‘Ik kon toch ook niet weten dat het zijn zus was.’

‘Nee,’ zegt Sven. ‘Hoe kon zij dat nou weten?’

Sven schrikt er zelf van dat hij voor Roosmarijn opkomt. Het helpt wel. Ze laten haar allemaal met rust.

‘Bedankt,’ zegt Roosmarijn.

Sven heeft het gevoel of hij droomt. Roosmarijn heeft iets tegen hem gezegd!

‘En?’ vraagt Bart als hij buiten komt.

‘Is de verkering aan?’

‘Ze heeft iets tegen me gezegd.’ Sven straalt.

‘Ik dacht dat jij iets tegen haar zou zeggen,’ lacht Bart.

Sven kijkt zijn vriend aan. Dat is waar ook. Wat is hij toch een oen. Waarom heeft hij niks teruggezegd? Wat zal Roosmarijn daarvan denken. Nou, de eerste misser heeft hij al gemaakt.

2

Sven leest zijn scenario over. Het is wel erg somber geworden! Als hij dit verfilmt, zit iedereen te huilen. Zijn verhalen waren meestal juist grappig. Het zal wel door zijn stemming komen. Emiel uit zijn verhaal houdt het thuis niet meer uit en loopt weg. Eigenlijk heeft hij over zichzelf geschreven. Is dat zo? Sven schrikt. Wil hij dat zelf soms ook? Hij zet die gedachte meteen van zich af. Zo erg is het niet met hem. Zijn vader is kwaad op hem omdat hij met zwemmen is gestopt. Nou en? Zijn vader is altijd kwaad op hem als Sven niet doet wat hij wil. Om een beetje ruzie hoeft je toch niet weg te lopen?

Opnieuw leest hij het over. Hij krijgt een naar gevoel in zijn maag. Wat een rotsscenario. Hup, in de prullenbak ermee! Als hij zich iedere ochtend zo van streek gaat maken, kan hij beter weer gaan zwemmen.

Hij mag wel oppassen met dat zware gedoe.

Bart noemde hem van de week al een keer een zombie. Het was zogenaamd een grapje, maar Sven weet best dat Bart het meende.

De laatste weken is hij niet erg gezellig.

Hij moet zichzelf een beetje oppeppen anders gaan zijn vrienden echt van hem balen. Hij kan beter iets vrolijks schrijven. Bijvoorbeeld over een jongen die verliefd is en indruk op Roosmarijn – eh...

Sven herstelt zich ...op een meisje wil maken.

Dat is meteen een goeie oefening. Tot nu toe is het hem nog niet gelukt om Roosmarijns aandacht te trekken. Maar daar komt nu verandering in.

Hij doet vandaag zijn flitsende trui aan. Hij heeft er weken werkjes bij zijn oma voor moeten doen, maar nu heeft hij hem dan toch.

Sven doet zijn klerenkast open, maar zijn nieuwe trui ziet hij niet. Dat kan toch niet. Opnieuw glijden zijn

ogen langs de rij kleren, maar de trui hangt er niet tussen. Heeft hij hem met zijn duffe kop soms ergens anders neergelegd? Hij denkt na, maar hij weet zeker dat hij de trui in de kast heeft gehangen.

Hij haalt al zijn kleren eruit. Sven begrijpt er niks van. Zou Lennart hem soms hebben gepikt?

Hij heeft nog zo gezegd dat hij eraf moest blijven.

Maarvan Lennart kun je alles verwachten.

Sven loopt de kamer van zijn broer in, maar in Lennarts kast hangt de trui ook niet.

Dat zegt nog niks.

Lennart is heel goed in het verstoppertje van andermans spullen. Waar vond hij laatst ook alweer zijn Nikes?

Oh ja, onder het bed. Als Sven bukt ziet hij zijn trui liggen. Lennart heeft hem dus toch verstopt.

Sven snapt niet wat daar nou lollig aan is.

Hij gaat terug naar zijn kamer en trekt de trui aan.

Trots gaat hij voor de spiegel staan, maar dan schrikt hij. Aan de voorkant van zijn trui zit een grote bruine vlek. Als hij de trui uittrekt ziet hij dat het een chocoladevlek is.

Hoe komt die daar nou op? Als Lennart hem had gedragen was het hem heus wel opgevallen.

Ineens herinnert hij zich dat Timo uit Lennarts klas een feest had. Dus daarom stonden die twee zo stiekem te smoezen toen hij boven kwam.

Lennart heeft zijn trui aan Timo uitgeleend.

Dat doet hij wel vaker. Omdat hij altijd moet zwemmen heeft hij nooit tijd voor zijn vrienden. Ze zijn allemaal afgehaakt, op Timo na. Maar die vertrouwt Sven helemaal niet. Hij denkt dat Timo alleen maar met Lennart omgaat omdat hij af en toe iets van hem krijgt. Lennart koopt de vriendschap gewoon af.

Maar het moet hem zelf niks kosten. Het zijn altijd Svens spullen waar hij zo royaal mee is.

Een tijdje geleden miste Sven een cd en toen kwam hij